

**TÁC PHẨM DỰ LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC
LẦN THỨ XII, NĂM 2016**

Đơn vị : *Đài Phát thanh – Truyền hình Quảng Nam*

Thể loại : *Câu chuyện truyền thanh. Thời lượng: 24 phút.*

Thời gian phát sóng: *11h30 ngày 25 tháng 10 năm 2015.*

Nhóm tác giả thực hiện:

Kịch bản: *Lê Trung Thùy – Phan Duy Hiển*

Đạo diễn: *Minh Bá – Ngọc Kết.*

Hòa âm: *Nhạc sĩ Xuân Bá.*

Dẫn chuyện: *Thùy Dương.*

Kỹ thuật thu âm: *Sỹ Toàn.*

Cùng với sự tham gia của các nghệ sĩ

Minh Bá: *vai ông Kế - nông dân*

Phương Tính : *vai bà Kế*

Hùng Nhật : *vai ông Lợi - nông dân*

Mạnh Thìn : *vai anh Thà - thôn trưởng*

Chương trình do Đài Phát thanh – Truyền hình Quảng Nam và Đoàn ca kịch Quảng Nam phối hợp thực hiện.

XÁC NHẬN CỦA THỦ TRƯỞNG CƠ QUAN

CÁI CẦN CẦU CƠM

Dẫn chuyện: Bà Kế từ ngoài đồng về thì nhà cửa đã vắng lặng. Đạo này ông Kế, chồng bà mờ sáng đã ra khỏi nhà. Bà sinh nghi lắm, không biết ông ấy đang tính toán chuyện gì mà về mặt lúc nào cũng ra điều quan trọng. Linh tính chuyện chẳng lành, bà mở cái tủ đựng giấy tờ, quần áo lục tung mọi thứ như muốn tìm một vật gì đấy mà chẳng thấy đâu. Bước lại bộ ván, bà ngồi xuống, về mặt thờ thần thì từ ngoài cổng ông Kế đi vào.

Ông Kế: Chứ bà tìm cái chi mà lục tung đồ đạc, vứt đầy nhà thế này hở bà Kế.

Bà Kế: À! Ông đã về đây rồi.

Ông Kế: Chuyện chi mà có vẻ nguy cấp vậy.

Bà Kế: Cái sổ.

Ông Kế: Sổ chi ?

Bà Kế: Cái sổ gọi tiền vào ngân hàng của nhà mình ở đâu?

Ông Kế (cười): Ồ hay – cái bà này, hôm nay sao tự nhiên lại đi tìm sổ tiết kiệm?

Bà Kế (lớn tiếng) Mà ông để đâu rồi, đưa đây cho tôi.

Ông Kế: Đưa cho bà? (Ừ) Trời đất. Bà nên nhớ rằng người gọi là tôi, sổ ghi rõ ràng là

Trần Bách Kế, bà có muốn nhận thay cũng không dễ, phải có ủy quyền – công chứng rõ ràng. Bà hỏi sổ làm chi mà bới tung cả nhà như bãi rác thế kia.

Bà Kế: Tôi chỉ muốn tìm cái sổ ông để đâu. Cát giữ cho an toàn để có vốn cho con nó

học nghề. Chứ ông cất giữ tôi lo lắm.

Ông Kế: Cái bà này hôm nay nói năng chẳng nề mặt chồng.....

Bà tưởng mình bà biết tính toán làm ăn à. Bà nên nhớ không phải bỗng dưng cha mẹ đặt cho tôi cái tên Trần Bách Kế, bách kế là trăm kế đấy.

Bà Kế: Trăm kế đâu chưa thấy, mà tôi thấy từ ngày nhà ta nhận được sổ tiền nhà nước đền bù giải tỏa đất làm đường, ông tự nhiên đổi khác.

Ông Kế (cười): Khác là khác thế nào?

Bà Kế: Thì ông nhìn lại mình xem....(Sao tôi sao ?) Dân làm nông mà ông như công chức. Sáng ra là nai nịt ngồi quán cà phê, ruộng đồng thì bỏ

bê, lại còn rủ nhau rượu chè bài bạc thâu đêm suốt sáng . Hỏi ông tiền bạc đâu mà còn chứ? (*tức cười*)

Ông Kế (*cười*): Bà làm như tôi con nít không bằng. Tất nhiên là tôi có thay đổi, nhưng thay đổi là để đổi mới tư duy, nghiên cứu kế sách làm ăn chứ.

Bà Kế: Tư duy nghiên cứu kế sách làm ăn?

Ông Kế: Chớ tôi hỏi bà ! Làm nông mặt bám lầy đất. Nông sản làm ra bán chẳng bù chi. Ta phải tìm đường luồn lách mà đi chớ như bà có mà ăn cám

Bà Kế: Thế mấy tháng nay ông đã tìm ra kế sách làm ăn chi cho nhà mình chưa?

Ông Kế: Thì còn đang nghiên cứu.

Bà Kế: Nghiên cứu..... Ông có mà *nghiêng chai nghiêng ly* thì có... Ông cứ như thế, hỏi tôi không lo sao được chứ. Cũng bởi lúc trước nhà mình quá khó khăn nên 2 đứa con không được học hành tới nơi tới chốn, phải đi phụ việc người ta. Lần này có được số vốn Nhà nước giải tỏa đền bù, tôi quyết gọi 2 đứa nó về cho nó học nghề.

Ông Kế: Cho nó học nghề ?

Bà Kế: Không chỉ cho chúng nó mà cả tôi và ông cũng phải đăng ký học một nghề. Chú Thà trưởng thôn nói xã ta sẽ mở lớp dạy nghề cho bà con nông dân. Lần này Nhà nước trao cho cái cần câu để làm ăn chứ không cho con cá.

Ông Kế: (*ngạc nhiên*) Chà, hôm nay nay sao bà lý luận gớm hi. (*Ừ*)

Thôi bà ơi. Bà tỉnh lại cho tôi nhờ. Cái thời buổi “người khôn của khó” này – biết học nghề chi? Học xong làm ở đâu? Hay hết lạy lục công ty này đến van xin nhà máy nọ. Chi bằng cứ cho nó lao động tự do kiếm sống qua ngày, chờ lúc tôi phát lên tôi đưa nó về làm trợ lý.

Bà Kế (*ngạc nhiên*): Ông làm chi mà cho nó làm trợ lý?

Ông Kế : Tôi thành lập....công ty. Lúc ấy tôi làm Giám đốc, bà là Phó giám đốc – Thằng Hai làm trợ lý, con Thúy làm kế toán, nhà ta sẽ là một cái công ty gia đình, quá đã.

Bà Kế: Ôi trời Phật. Ông Kế ơi, ông có nằm mơ giữa ban ngày không đấy. Ông thành lập công ty chi?

Ông Kế: Thiên cơ bất khả lậu.

Bà Ké: Thôi đừng nho chum nho lè ở đây nữa. Ông làm ơn đưa cái sổ tiết kiệm cho tôi.

Ông Ké: Còn đâu mà đưa.

Bà Ké: Hờ...Ông ...Ông có đưa không đấy ????

Ông Ké: Tôi đã rút hết tiền đầu tư vào làm ăn rồi chứ gửi ngân hàng lãi suất thấp, mỗi tháng được mấy đồng.

Bà Ké: Ông làm việc chi ? Mà ông cũng phải hỏi tôi một tiếng chứ !

Ông Ké: Đã bảo là bí mật mà cứ hỏi hoài (*định đi*)

Bà Ké (*núu lại*): Nè nè....Ông phải ngồi xuống đây tôi hỏi cho ra lẽ.

Dẫn chuyện: Bà Ké vừa nắm tay lôi ông Ké ngồi xuống bộ ván thì từ ngoài sân có tiếng chó sủa, ông Lợi từ ngoài ngõ đang đi vào. Bà Ké liếc nhìn đồng hồ treo tường, thấy đã đến giờ phải đi họp tổ phụ nữ góp vốn quay vòng nên trong bụng còn rất ám ức nhưng tạm gác câu chuyện dang dở, đội nón bước ra khỏi nhà.

Ông Lợi: Chứ chuyện chi vậy anh Ké.

Ông Ké: Chú Lợi ơi. Nguy rồi.

Ông Lợi : Nguy cái chuyện chi, mà nguyên nhân là thế nào?

Ông Ké : Bà Ké nhà tôi truy cái sổ tiết kiệm ghê quá.

Ông Lợi: Truy cái sổ tiết kiệm! Thì anh nói cho bà ấy rõ kế hoạch của anh và tôi đang làm chứ chuyện chi mà giấu.

Ông Ké: Chưa được đâu. Bà Ké nhà tôi mà biết tôi làm như vậy là bà la ầm lên, bẻ chuyện như chơi. Hơn nữa ta phải tạo sự bất ngờ cho bà mới lý thú chứ.

Ông Lợi : Tạo sự bất ngờ cho lý thú ?

Ông Ké: Ừ! Tôi hỏi ông không lý thú sao được, khi tự nhiên một ngày nào đó tôi mang về một số tiền lớn ngoài sự tưởng tượng của bà. Thế là nhà tôi từ nghèo lên giàu. Tôi sẽ la lên: Ngạc nhiên chưa? Ha ha ha

Ông Lợi : Đúng! Ngạc nhiên quá đi chứ. Mà này anh Ké, nếu một mai mình giàu lên thì mình dùng tiền này làm chi đây ta.

Ông Ké: Mua ô tô - thuê ô sin chân dài - đi mát xa.

Ông Lợi: Ừ! Có ô sin rồi nó đấm bóp cho đã, còn nhậu thì vô tư.

Ông Ké: Ừ - rượu ngoại bia lon - chứ đâu phải mấy thứ rượu nấu hèm nuôi heo này. Mà chú mang cái gì vậy?

Ông Lợi: Mời – rượu.

Ông Kế: Hi hi, đúng là cầu được ước thấy. Thôi, chưa giàu thì ta dùng tạm loại này.
Ha ha ha

Ông Lợi: Anh thấy không, chỉ riêng cái việc về nhà nhậu thế này - cũng là một tối kiến - í quên sáng kiến của tôi trong thời kì bão giá này đây anh Kế

Ông Kế: Sáng kiến... (Ừ)..chú nói tôi nghe xem có biểu dương được không

Ông Lợi: Thì anh nghe đây nè :

(*Nói vắn*) Nhậu nhà cũng lắm cái hay,
Ít tốn, mà lỡ có say cũng an toàn.
Không lo tiếp khách lỡ đàng,
Tự dung mới gặp lại sà càng vào mâm.
Uống no chúng giả dại – giả câm
Để tiền mình trả hỏi có thâm không nào.

Ông Kế: (*Tiếp*) Hay hay ! Nhậu quán còn dễ tào lao,
Tầng 3, tầng 4 chỗ nào cũng chơi.

Về nhà thân xác rã rời,

Rờ lại trong túi - thì hơi ời hết sạch tiền. Hi hi, đô đô

(*nói*) Mà này, lí do nhậu là gì?

Ông Lợi: Mừng vừa được cái cần câu – tôi đó anh cái cần câu gì?

Ông Kế: Dễ ẹt. Là giấy dạy nghề miễn phí của xã ta, do ông Thà thôn trưởng gửi
chứ gì?

Ông Lợi: Ừ! Nhà anh cũng có hở?

Ông Kế: Có, nhưng tôi định trả.

Ông Lợi: Sao lại trả?

Ông Kế: Cái ông này, ông không thấy cái cần câu này là loại cần câu tép riêu. Còn
việc ông với tôi đang làm mới là cái cần câu cá ngừ đại dương. Không trả
thì giữ nó làm gì?

Ông Lợi: Ừ hi! Anh Kế nói chí phải. Ta đã có cái cần câu cá ngừ đại dương rồi thì
cần chi nó nữa. Nào đô.

Anh Thà: (*Từ ngoài bước vào*) Sao mới nửa buổi đã nhậu vậy mấy anh?

Ông Lợi: Chào chú Thà trưởng thôn – chúng tôi uống mừng 4 cờ đấy.

Anh Thà (*ngạc nhiên*): Ừ! 4 cờ là.....

Ông Kế (*tiếp lời*): 4 cờ là **cái cần câu cơm** mà chú Thà đã gửi cho bà con sáng nay ấy mà. Mời chú ngồi xuống đây uống một ly. (dò)

Anh Thà (*cười*): Mời mấy anh – tôi còn có việc phải đi. Nói thiệt với các anh, nghe Nhà nước hỗ trợ đào tạo nghề miễn phí cho bà con Nông dân tôi mừng lắm. Bởi vì từ lâu tôi thấy bà con mình loay hoay mãi vẫn cứ nghèo, muốn làm ăn nhưng chẳng có hướng đi. Bây giờ Nhà nước có chủ trương. Cho vay vốn - Đào tạo nghề, Hướng dẫn kĩ thuật – truyền đạt quy trình. Để bà con làm ăn phần đầu xóa đói vượt nghèo tiến lên Xây dựng Nông thôn mới, phần khởi quá phải không các anh.

Ông Kế: Nhưng tôi hỏi ông thôn. Nông dân mà bảo học nghề thì biết chọn nghề chi cho phù hợp, mà ai cũng học nghề rồi thì làm ở đâu? Thu nhập thế nào?

Ông Lợi : Ủ! Anh Kế nói đúng đấy. Không khéo lúc ấy lại thất nghiệp cả đám. Chẳng khác chi Sinh viên Cao Đẳng Đại học hiện nay thì khổ?

Anh Thà: Các anh so sánh như vậy là chưa đúng. Nước ta là nước Nông nghiệp phát triển lên Công nghiệp. Nên nhu cầu lao động có chuyên môn kĩ thuật rất cần thiết. Điển hình như ở huyện ta hiện nay các xí nghiệp – nhà máy mở ra ngày càng nhiều – đang cần lao động có tay nghề. Nếu con em chúng ta được đào tạo nghề vào làm ở đây – vừa có thu nhập vừa thực hiện được mục tiêu: Ly Nông bắt Ly Hương đấy.

Ông Kế: Cấp trên các anh nói lúc nào nghe cũng hay, nhưng đối với những nông dân như chúng ta thì học nghề gì chứ.

Anh Thà: Thì ông bà mình vẫn bảo “nhất nghệ tinh, nhất thân vinh”, “Ruộng trâu bẻ bẻ - Không bằng một nghề trong tay”. Tôi nghĩ bà con nông dân trong thôn mình nên tham gia học một trong những nghề như:

(*Nói vắn*) Dệt - thêu - đan - đác.

Hàng mỹ nghệ, thủ công.

Tổ chức gieo trồng

Nông sản hàng hóa.

Sản xuất chế biến

Thực phẩm tiêu dùng

Phát triển vật nuôi

Mở thêm trang trại

(Nói) Đã có nhiều cơ sở Sản xuất hiệu quả kinh tế cao được các địa phương học tập nhân rộng, do đó muốn giảm nghèo bền vững thì bà con cần thực hiện chân đồng chân thợ,

Ông Kế: Nói thì dễ mà làm thì khó lắm ông thôn trưởng ơi...

Nên nhà tôi xin trả lại ông cái cần câu com. *(đưa tờ giấy)*

Anh Thà: Nè – cái này là chị nhà nhờ tôi xin cho 2 cháu học nghề đây.

Ông Lợi: Biết rồi – nhưng chúng tôi đã có cái cần câu rồi. Mà là cái cần câu cá Ngừ Đại dương kia, chứ cần câu com này thấm béo gì? Phải không anh Kế.

Ông Kế *(vui vẻ):* Ừ! Dô.

Anh Thà *(ngạc nhiên):* Ủa! Các anh chịu sao nổi sóng gió mà định ra khơi đánh bắt xa bờ ?

Ông Kế: Không phải là vậy. Nhưng chúng tôi không muốn làm chân Đồng chân Thợ. Mà chúng tôi thực hiện chân Đồng chân Chợ.

Anh Thà: Chân Đồng chân Chợ, các anh đi buôn à?

Ông Kế: Thì buôn bán cũng là một nghề mà ông trưởng thôn.

Ông Lợi: Chứ ông thôn không nhớ câu “ phi thương bất phú” à.

Anh Thà: Ừ...Ừ..Thương nghiệp hiện nay cũng là thế mạnh đấy. Nhưng mà các anh tính

mở mang dịch vụ buôn bán gì ?

Ông Kế: Chuyện này không thể kể được. Chú Thà thông cảm.

Dẫn chuyện: *Câu chuyện làm ăn của ba người dần ông lắng xuống. Mỗi người đang đuổi*

theo một ý nghĩ thì bà Kế cũng vừa đi họp về. Bà đang nghĩ cách bắt ông

Kế

khai cho ra cái sổ tiết kiệm đang ở đâu thì nhắc thấy thôn trưởng. Bà

mừng rỡ

lên tiếng.

Bà Kế: May quá có chú Thà đây rồi. Sẵn có chú đây tôi trình báo luôn. Sáng nay tôi

hỏi ông Kế nhà tôi, cái sổ tiết kiệm tiền Nhà nước đên bù đất giải tỏa ở đâu, ông

ấy cứ vòng vo tam quốc không chịu nói. Mà ông cứ cặp kè với ông Lợi đi miết.

Hay là các ông dính gái gú ở đâu?

Ông Lợi : Kìa chị Kế. Chị đừng nói lung tung, anh Kế rũ tôi theo để bàn chuyện làm ăn, chứ gái gú chi đâu. Còn nhậu thì rờ đầu chia xôi chớ hẹm ai đâu màchị đừng có đoán mò....

Bà Kế: Tôi không ăn ốc nói mò. Ông cứ suốt ngày sang tìm ông Kế nhà tôi tú tít tú ti, không bàn mưu tính kế thì làm gì? Từ nay ông còn sang đây thì biết tay tôi.

Ông Lợi: Ồ, Ồ.....Vậy thì tôi về.... Xin chào chú Thà.

Anh Thà (*can*): Thôi chuyện chi còn có đó - vợ chồng đóng cửa bảo nhau, ảnh không cho cháu học nghề thì tôi lấy lại giấy gọi, không sao đâu.

Bà Kế: Không, không được đâu chú Thà ơi, chú ở đó làm chứng giùm tôi. Phen ni tôi phải hỏi cho ra lẽ, tiền tiết kiệm ông để ở đâu?

Ông Kế: Thì đã bảo đầu tư vào buôn bán...

Bà Kế: Mà ông buôn cái chi??

Ông Kế: Thiên cơ bất khả lậu, hỏi hoài.

Bà Kế: Được, ông không nói ở đây thì ra tòa ông cũng phải nói. Tôi sẽ viết đơn kiện.

Ông Kế: Hươu trời. Ông thôn thấy bà nhà tôi làm vậy trông có chướng không chứ.

Anh Thà: Thì anh buôn bán gì, cứ nói cho chị ấy hay chứ vợ chồng mắc chi phải giấu.

Ông Kế: Nếu bà muốn thì tôi cũng huých tẹt ra luôn. Tôi buôn....

Bà Kế: Buôn chi.

Ông Kế: Buôn tiền. (*Buôn tiền*)

Bà Kế: Trời đất ơi. Người ta đi buôn để kiếm tiền. Còn ông buôn tiền thì kiếm thứ chi.

Ông Kế: Thì buôn tiền để kiếm tiền.

Ông Thà: Anh nói thế nào tôi nghe cũng không hiểu.

Ông Kế: (*cười tự đắc*) Có chi mà không hiểu, công việc của tôi là ngồi chơi xơi nước – nhưng thu vào lợi tức rất cao. Khi phát hiện ra đối tác có tiền

nhiều cần cho vay lấy lãi. Thế là mình lập tức tiếp cận rĩ tai, đưa ra lãi suất cao ngất ngưỡng để họ đồng tình viết giấy cho mình vay.

Anh Thà: Việc này tôi có nghe. Đây là hình thức vay với lãi suất cao gấp nhiều lần so với lãi suất Ngân hàng hiện nay đúng không? (*Đúng*). Thế họ vay để làm những gì? Còn anh được gì trong việc làm này chứ ?

Ông Kế: Thì người vay vốn bảo là đầu tư vào công trình của nước ngoài nên lãi suất rất cao. Tôi chỉ làm trung gian được mỗi nào thì ăn hoa hồng theo tỷ lệ.

Anh Thà: Nhưng nếu lỡ họ vỡ nợ, hoặc lừa đảo thì hậu quả ấy ai chịu?

Ông Kế: Chú Thà và bà Kế không biết đâu. Chủ vay là con cháu người quen ở quê ngoài tôi, nhà cửa nó đưề huề. Nhà nó giàu lắm, chồng nó là cán bộ Huyện làm ăn đang lên như diều gặp gió, mắc chi nó đi lừa đảo. Còn tôi chỉ có việc đề nghị chủ nợ viết giấy cho vay với lãi suất đã thỏa thuận – người vay là tên của nó. Có gì họ đòi nó, chứ mắc chi tôi.

Bà Kế: Thôi thôi. Chuyện này sao tôi thấy không ổn. Vậy còn tiền của mình ông làm những việc gì rồi?

Ông Kế: Đúng là đàn bà nhìn không qua nóc chuồng gà. Lãi suất như thế mắc chi không cho nó vay để lấy lãi. Vài năm là lãi mẹ đẻ lãi con, nhà ta có bạc tỉ - lúc ấy bà sẽ la lên rằng: “Ngạc nhiên chưa, sao tự nhiên nhà Bách Kế lại giàu thế này....” Ha ha ha.

Bà Kế (la lên): Thôi thôi. Tôi không có ham giàu kiêu nở. Ông đi lấy tiền về để tôi cho mấy đứa nó học cái nghề mai một nó sống. Chứ làm ăn may rủi như ông chắc chết đồng cả nhà.

Ông Kế (quát): Bà làm cái chi mà la rầm trời vậy. Người ta cho vay bạc tỉ họ không lo. Mình chỉ có mấy trăm mà la như động đất thủy điện sông Tranh. Sơ sơ như ông Lợi vừa rồi cũng trên 500 triệu đấy... Nè bà! Tôi với ông Lợi định thành lập công ty môi giới cho vay. Nếu may thì nhà ta giàu không mấy chốc.

Anh Thà: Anh Kế à! Việc nhà anh tôi không dám bàn. Nhưng thời gian gần đây bọn lừa đảo hay đánh vào tâm lý háms lợi của những người có tiền nhàn rỗi muốn cho vay kiếm lời. Chúng đưa ra mức lãi suất cao ngất ngưỡng để

gom tiền rồi lặn mất tăm. Chuyện này báo chí nói nhiều rồi, bà con mình nên cảnh giác.

Ông Kế (*rút tờ giấy*): Tất nhiên rồi. Phải nắm đầu chui – ai ngu nắm đầu lười cho đứt tay. Đây đây – tôi cho mấy người xem cái giấy vay của bà Lê Thị Ba và ông Nguyễn Văn Tuấn nè.

(*đọc*) Hôm nay, ngày.....tháng.....năm.....

Tôi tên là Lê Thị Ba

Cùng ông Nguyễn Văn Tuấn ký giao kèo tiền vay.

Tỷ lệ lãi suất rất cao.

Mười lăm phần trăm trên tháng, trả ngay tháng đầu.

Hai bên nhất trí ghi vào.

Quyền lợi trách nhiệm bên nào bên nấy lo.

Ký tên điểm chỉ rõ to.

Phần tôi được nhận tiền bo hoa hồng.

(*nói*) Như vậy là ông Tuấn đã cho bà Ba vay có giấy tờ. Tôi chỉ làm môi giới hưởng hoa hồng - còn về sau thì 2 bên tự giao dịch -khỏe re.

Bà Kế: Nhưng tôi thấy chuyện nó không khỏe được. Tôi chỉ muốn ăn chắc mặc bền, ông đưa tiền đây để tôi cho con nó học cái nghề để mai rày nó sinh sống. Ông làm chi thì làm, giàu sang ông hưởng !

Ông Kế: Bà nói nhớ giữ lời nghe. Có anh Thà đây làm chứng. Được tôi sẽ vay mượn trả cho bà. Nhưng sau này tôi làm ăn phát lên thì bà đừng có năn nỉ ỉ ôi. “ Anh Kế ơi! Em ân hận lắm” . Còn khuya !

Ông Lợi (*từ ngoài chạy vào*): Chết, chết rồi ông Kế ơi.

Ông Kế: Chuyện chi vậy ông Lợi.

Ông Lợi : (*hỗn hển*) Bà..bà..bà ấy chuồn rồi.

AnhThà + Bà Kế: Bà nào chuồn?

Ông Lợi : Bà chủ vay vốn vay chứ bà nào? (*Chuyện là thế nào, nói mau*)

Ôi trời, Nghe lời ông tôi lên bả đòi viết giấy nhận tiền .

Nhưng mới tới đầu đường tôi thấy người bu đông đen,

kẻ khóc la , người vò đầu bứt tóc , Ai cũng nói câu

“Vi tham quá hóa bị lừa” Ôi . Tôi bủn rủn chân tay, về ngay báo cho ông được rõ....

Bà Kế Trời ơi... là trời... Như thế là nguy –
Phen ni chắc chết - Mất hết cả rồi.....
(*Túm ông Kế la khóc*)
Cũng chính vì ông - Cũng chính vì ông
Tham lam nên ảo tưởng - Mơ làm giám đốc.
Mơ tở phú giàu sang -Mơ cuộc sống an nhàn.
Ngồi chơi xơi nước -Nên không thấy trước.
Chừ bị chúng nó lừa
Ông sáng mắt ông chưa?

Ông Kế: Không, không thể như thế được. Tôi sẽ kiện (2)

Ông Lợi : Đúng! Nếu luật pháp không giải quyết được, tôi sẽ tìm bà ta xử nóng liền.

Anh Thà: Các anh chị hãy bình tĩnh. Đây là cái bẫy mà bọn lừa đảo đã tính rất kỹ, việc kiện thưa đòi tiền lại sẽ không đơn giản đâu. Còn nếu xử theo luật rừng thì các anh vi phạm pháp luật đấy. Chúng ta sẽ nhờ đến sự can thiệp của các cơ quan chức năng thôi.

Bà Kế: Ôi, cái cần câu. Cái cần câu cá Ngừ Đại dương của các ông đâu rồi, hở ông Lợi ông Kế.....?

Ông Kế + Ông Lợi (*Thểu não*): Nó gãy.....rồi.

Anh Thà: Các anh chị thấy đó. Chính vì háms lợi nên con người ta rất dễ mất tỉnh táo. Một bước lên mây chỉ là ảo tưởng thôi. Tốt nhất là bà con mình nên chan chỉ làm ăn, gây dựng cơ nghiệp. Tranh thủ chủ trương đào tạo nghề của Nhà nước để chuyển đổi cách làm ăn, vươn lên thoát nghèo là kế sách bền vững. Đấy chính là: *Những Cái cần câu cơm* của Nhà nước giúp nông dân chúng ta đấy.

Ông Kế , ông Lợi: Tôi hiểu rồi! Tôi hiểu rồi! Xin chú Thà trưởng thôn hãy giúp thêm chúng tôi !

HẾT